

γῆθοσύνῃ, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. 540
 Αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηώτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ 545
 τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλω·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο 550
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
 «Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι, 555
 τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἵτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 ἐκπάγλως ἔχθαιρε, τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν. 560
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.»
 Ὡς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκύων κατατεθνηώτων.
 ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἦ κεν ἐγὼ τόν· 565
 ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.
 Ἐνθ' ἦ τοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 χρύσειον σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
 ἡμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα, 570
 ἡμενοὶ ἔσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἄϊδος δῶ.
 Τὸν δὲ μέτ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
 θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,

γεμάτη ἀπὸ χαρὰ για τον εξαίσιο γιο του ὅπως του αφηγήθηκα. 540
 Αἴαντας
 (στ. 541-67)
 Οι ἄλλες ψυχές πάλι ὅσων νεκρῶν εἶχαν στη γῆ αφανισθεῖ
 στέκονταν λυπημένες, κι ἡ κάθε μιὰ ρωτώντας ἔλεγε τα δικά της βάσανα.
 Μόνη ἡ ψυχὴ του γιου του Τελαμῶνα Αἴαντα
 στεκόταν μακριά, χολωμένη με αφορμὴ τῆ νίκης,
 που δίκαια ἐγὼ κατέκτησα μετὰ ἀπὸ δίκη πλάι στα πλοῖα 545
 για τα ὄπλα του Ἀχιλλέα· μου τὰ ἔβαλε στα χέρια ἡ σεβαστὴ μητέρα του.
 Τα ἐπιδίκασαν ἐπίσης οἱ γιοὶ των Τρώων καὶ ἡ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Μακάρι να μὴ εἶχα νικήσει σε τέτοιου εἴδους αγώνα·
 γιατί γι' αὐτὰ μιὰ τέτοια κεφαλὴ κράτησε στα σπλάγχνα τῆς γῆς,
 τον Αἴαντα, ὁ ὁποῖος πρῶτος στο κάλλος, πρῶτος στα ἔργα του ξεχώριζε 550
 ἀπὸ τους ἄλλους Δαναοὺς μετὰ τον ξακουστό Πηλεΐωνα.
 Αὐτὸν λοιπὸν ἐγὼ προσφώνησα με λόγια μειλίχια, μαλακά·
 «Αἴαντα, γιὲ του ξακουσμένου Τελαμῶνα, οὔτε καὶ μετὰ θάνατο
 δεν ἐμελλε εἰς να λησμονήσεις τὴν ἐναντίον μου οργὴ για τα ολέθρια
 ὄπλα; τα ἔβαλαν στη μέση οἱ θεοὶ για βλάβη στους Ἀργεῖους, 555
 μιὰ κι ἓνας τέτοιος πύργος χάθηκε γι' αὐτοῦς· για σένα οἱ Ἀχαιοὶ
 ἐξίσου με τὴν κεφαλὴ του Πηληϊάδη Ἀχιλλέα
 ἀδιάκοπα θρηνοῦσαμε που χάθηκες· κι ἄλλος κανεὶς
 ο αἴτιος, ἀλλὰ ὁ Δίας που το στρατὸ των δορυμῶνων Δαναῶν
 σφόδρα τον μίσησε, καὶ μοῖρα θανάτου ἔδωσε σ' ἐσένα. 560
 Ἀλλὰ ἔλα κοντά μου, ἄνακτα, τῆ φωνὴ ν' ἀκούσεις καὶ τον λόγο
 το δικό μου· δάμασε τὴν οργὴ καὶ τὴν ἀγέρωχη ψυχὴ σου.»
 Ἔτσι εἶπα, κι ἐκεῖνος χωρὶς καμιάν ἀπάντηση πήγε στο Ἑρεβος
 ἀνάμεσα στις ἄλλες ψυχές ὅσων νεκρῶν εἶχαν στη γῆ αφανισθεῖ.
 Ἴσως τὴν ὥρα ἐκεῖνη καὶ χολωμένος σ' ἐμένα να μιλοῦσε, ἴσως κι ἐγὼ σ' αὐτόν· 565
 ἀλλά ἡ καρδιά μου μέσα στα προσφιλή μου στήθη ἤθελε
 τις ψυχές των ἄλλων νεκρῶν να δει που εἶχαν στη γῆ αφανισθεῖ.
 Μυθικῶν ἡρώων
 κατάλογος
 (στ. 568-626)
 Εκεῖ λοιπὸν εἶδα τον Μίνωα, τον λαμπρό του Δία γιο,
 σκήπτρο χρυσοῦ κρατώντας καὶ τους νεκροὺς να κρίνει,
 καθισμένος· γύρω σ' αὐτόν ἐκεῖνος δίκη ζητούσαν ἀπὸ τον ἄνακτα, 570
 ὀρθιοὶ ἢ καθιστοί, μέσα στου Ἄδη το εὐρύπυλο παλάτι.
 Μίνωας
 (στ. 568-71)
 Μετὰ ἀπὸ αὐτόν τον πελώριο Ὠρίωνα ἀντιλήφθηκα
 ὅλα μαζί στον ἀσφοδελὸ λειμῶνα να συγκεντρώνει τα θηράματα,
 Ὠρίων
 (στ. 572-75)